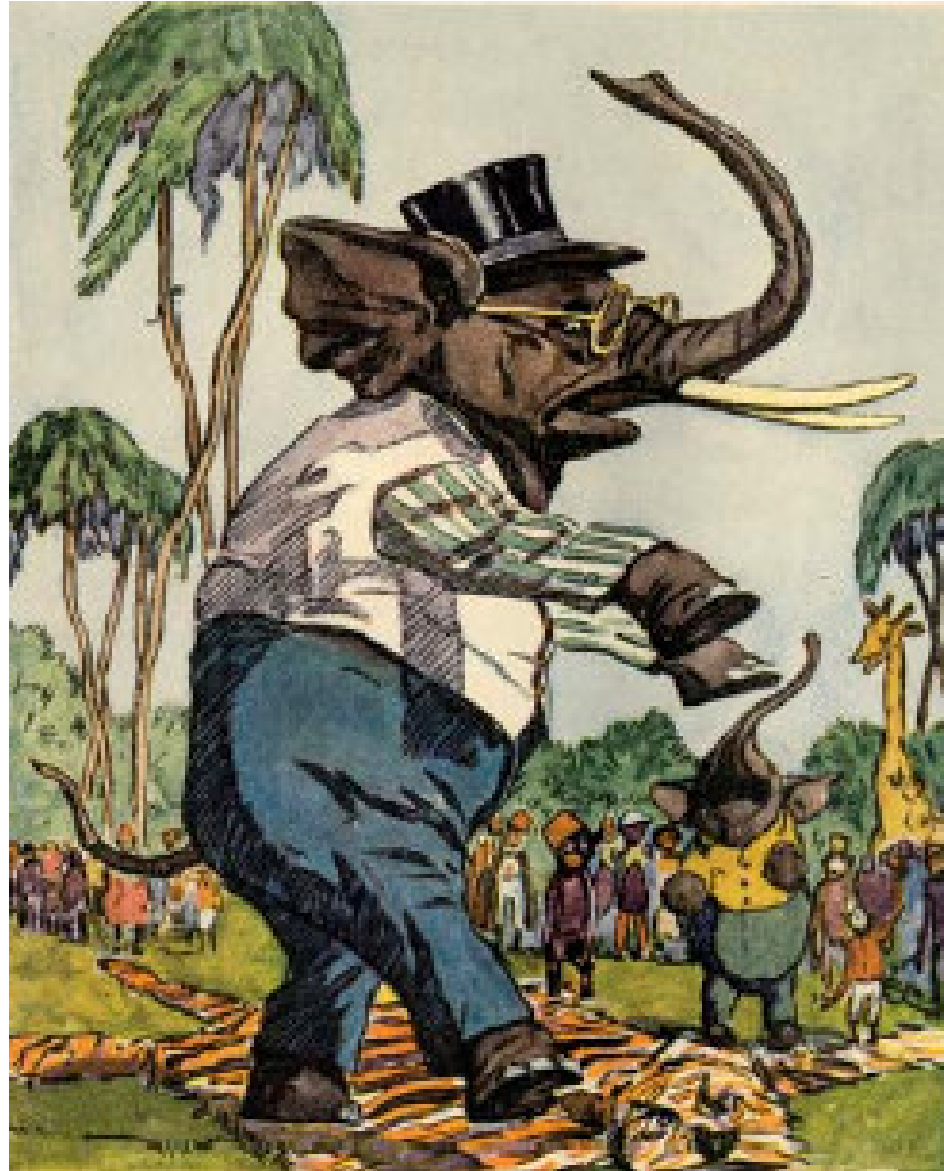

יומבי הפיל הקטן

סיפרה הלן ואן דרווייר

ציורים פ.קראנסון

1928

ויגלי ידע תמיד איפה אפשר למצוא את הבנות הטובות והבשלות ביותר, ותמיד התחלק בהם עם יומבי הקטן.

יומבי הקטן ממש אהב בנות. הוא היה מוכן לאכול אותם לארוחת בוקר, לארוחת צהריים ולארוחת ערב. הוא אהב גם אגוזי קוקוס, אבל הם גדלו על עצים כל כך גבוהים שהוא לא יכול היה להגיע אליהם. אבל הקופים, החברים שלו יכלו לטפס על העצים הגבוהים ביותר והם קטפו את האגוזים וזרקו למטה ליומבי הקטן. אז הוא שם עליהם את רגלו הכבדה, פיצח ואז הם ערכו מסיבה. ויומבי הקטן אהב מסיבות.

אבא ואמא של יומבי הקטן היו החיות הגדולות ביותר ביער-עד, הם היו אדיבים מאוד ועזרו לכל החיות הקטנות יותר. הם גם לימדו את יומבי הקטן להיות לעזר לאחרים, ולכן כל אחד אהב אותו. לפעמים יומבי הקטן התגרה בטוקינו, התוכי הזקן, שישב כל היום על ענף של עץ ונמנם, אך הוא לא התכוון להרגיז אותו כלל. לפעמים ויגלי, הקוף הקטן החום, טיפס על גבו של יומבי הקטן ומשך

היה היה פעם פיל קטן שחי עם אמא ואבא שלו ביער-עד גדול וחשוק. שמו היה יומבי. אכן, יער-עד הוא המקום הנחמד ביותר שבעולם עבור פיל קטן. חם שם כל הזמן והעשבים ועצים גדלים לגובה רב מאוד.

הרבה חיות בר חיות שם, כך שליומבי הקטן היה תמיד עם מי לשחק. הוא שיחק עם מרבית החיות באזור זה של היער, אך הוא אהב ביותר לשחק עם קוף קטן אחד. החבר הזה שלו היה קוף חום בשם ויגלי.

אבל הייתה רק חיה אחת שלא התיידדה עם יומבי הקטן. ולמעשה לחיה זו לא היו כלל ידידים ביער, וכולם נשמרו ממנה. זה היה חד-שין הזקן, הטיגריס הצהוב בעל הפסים. הוא היה טיגריס זקן ורע, רע מאוד. ומה שגרוע ביותר, הוא אהב לטרוף פילים קטנים לארוחת ערב שלו.

אמא ואבא של יומבי הקטן אמרו לו תמיד "תשמר מחד-שין הזקן, הטיגריס הצהוב בעל הפסים. תישאר קרוב אלינו ואל תצא לבדך לעומק היער הגדול."

"טוב" היה עונה יומבי הקטן "בטוח שלא אלך רחוק" והוא שיחק קרוב לאמא ואבא שלו וכל יום הם לימדו אותו דברים רבים, שפילים קטנים צריכים לדעת.

הם לימדו אותו איך להשתמש בחדק שלו ולהוריד בו עלים וענפים רכים מעצים. הם לימדו אותו איך לכופף עץ צעיר ברגלו כדי להגיע לפירות שבצמרת. הם לימדו אותו איך לזרוק בוץ קריר על גבו ביום חם, כדי לקרר את עצמו וגם לשמור נגד עקיצות של זבובים. הם לימדו אותו איך לשבור ענפי עצים

בנוצות הזנב של טוקינו הזקן. וכשטוקינו הזקן היה מתעורר והתחיל לצעוק ולהקים מהומה, הם היו בורחים מהר מאוד ומסתתרים ביער. מובן שהם לא פגעו ממש בטוקינו הזקן, אך הוא לא אהב שיתגרו בו ויפריעו בתנומתו.

פעם אחד הוא התעורר בדיוק בזמן כדי לראות אותם. הוא עף אז מהענף שלו בכעס גדול ודקר את יומבי הקטן באוזנו. ואז רדף גם אחרי ויגלי ודקר במקורו בקצה הזנב של הקוף הקטן. ויגלי המסכן נבהל כל כך שכמעט נפל מהעץ. אחר כך כבר עזבו את טוקינו הזקן ולא הטרידו אותו יותר.

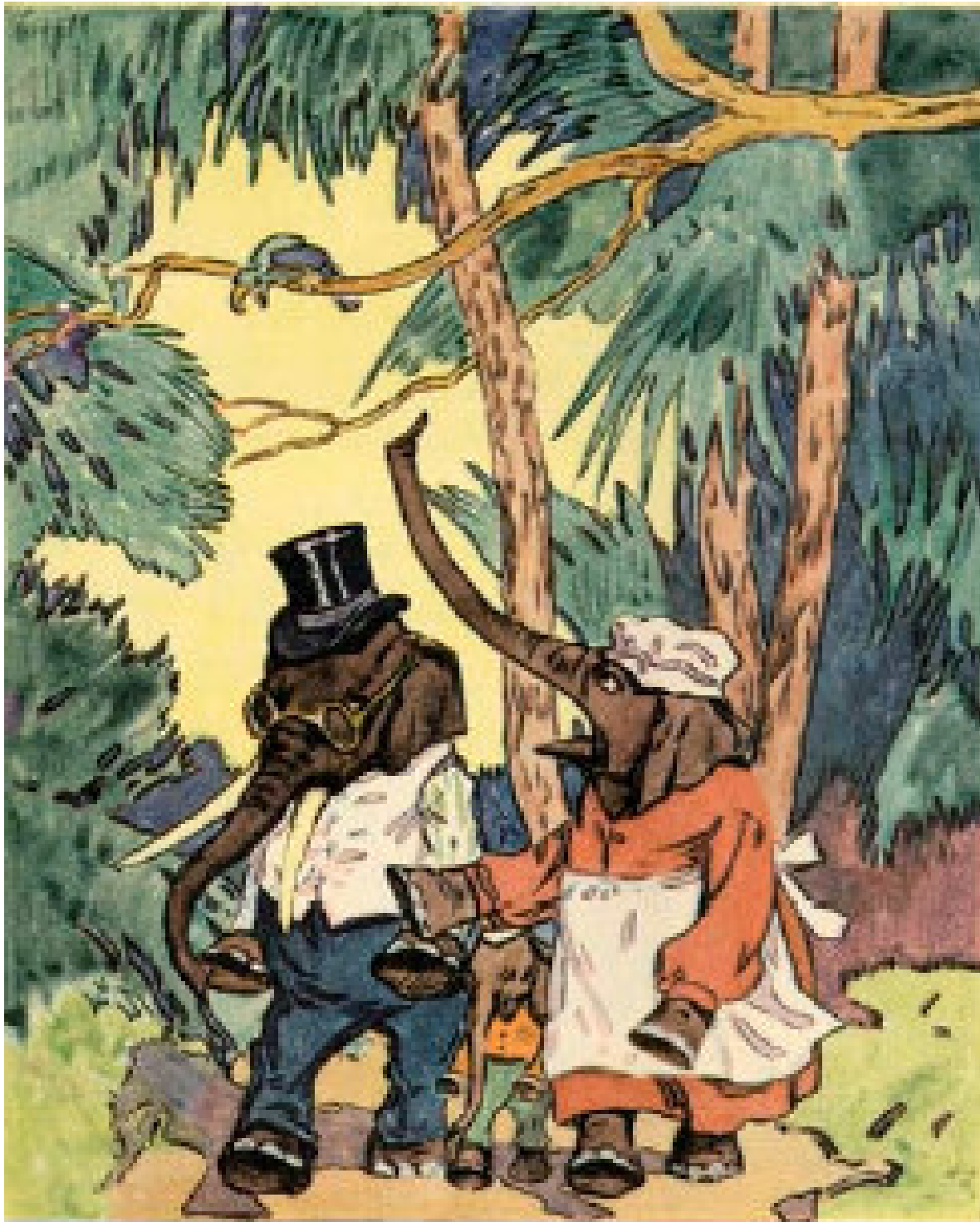
וכשהוא למד כבר לשחות, אבא לימד אותו איך להסתתר במים עמוקים ביותר. "מה שעליך לעשות" הסביר לו אבא "הוא להחזיק את קצה החדק שלך מעל המים. אז אתה יכול לרדת עמוק לתוך המים, הם יכסו את כולך ואף אחד לא יוכל למצוא אתך." יומבי הקטן נהנה מאוד מכך. הוא אהב לרדת למים

עמוקים כדי שהם יכסו אותו כליל, אבל כל זמן שהחזיק את קצה החדק שלו מעל פני המים הוא יכול היה לנשום, כי החדק הוא כמו אף ארוך מאוד. יום אחד החליט יומבי הקטן לעשות תעלול לאבא ולאמא שלו. וכשהגיע זמן לחזור לשנת אחר הצהריים הוא הסתתר תחת המים. אמא ואבא

ולהניח אותם על גבו כשהשמש הייתה לוחטת במיוחד. הם לימדו אותו כל כך הרבה דברים שחשב כי לא יוכל לזכור אותם לעולם, אבל הוא זכר אותם היטב כי היה פיל קטן חכם מאוד. ויום אחד אבא ואמא של יומבי הקטן לקחו אותו לגדת הנהר הגדול כדי ללמדו לשחות. בהתחלה הם נתנו לו לשחק במים רדודים, ואחר כך הובילו אותו למקום עמוק יותר. הוא בהתחלה פחד מאוד, אבל מהר מאוד התרגל והדבר מצא חן בעיניו.

קראו לו אבל הוא לא יצא. אבא חיפש סביב והתרגז מאוד, כי היה כבר מאוחר והוא היה רעב. "נדמה לי שאני רואה את קצה החדק של הפרחח הזה שם" אמר אבא "הוא מסתתר כדי לא ללכת ולנוח. אגש לשם לראות." ואכן היה זה קצה החדק של יומבי הקטן. אבא ניגש אליו במים, נתן לו דחיפה חזקה בראשו ויומבי הקטן נפל. הוא לא יכול היה לנשום ויצא מהר החוצה יורק מים. כל החיות סביב צחקו וצחקו, אבל יומבי הקטן לא צחק כלל. הוא צעד מרוגז בין אבא ואמא שלו ביער.

תוכלנה לראות אותו. הוא היה גאה מאוד. "אני עכשיו החיה היפה ביותר ביער-עד זה" אמר. ויגלי הקוף הקטן שבר גם הוא ענף עם עלים מעץ, כדי שתהיה לו שמשייה, וצעד אתה מעל ראשו, כמו יומבי הקטן.

"עכשיו אני בדיוק כמוך" אמר.

"אבל השמשייה שלי גדולה משלך" אמר יומבי הקטן.

"לא איכפת לי. שלי יותר ירוקה" ענה ויגלי, ותוך רגע הם התחילו לריב, ממש ריב גס, רע, כפי שרק יכול להיות.

טוקינו התוכי הזקן צחק יותר מכולם "ראו את יומבי הקטן" הוא קרא "הוא נפל לתוך המים". יומבי הקטן לא הרים את ראשו. כך הם עברו בתוך היער.

"עכשיו יומבי, תישאר כאן תחת העץ ותנוח" אמר לו אבא "אמא ואני נלך לעזור לחיות אחרות לפתוח שביל חדש ביער."

העצים והעשבים ביער-עד הם כל כך צפופים שלחיות קטנות קשה לעבור ממקום אחד לשני. לעתים הפילים עוזרים להכין דרכי מעבר חדשים, כי הם יכולים להפוך עצים ולדרוך על עשב קשה. יומבי הקטן נשאר עומד בצלו של העץ גדול, ועצם את עיניו. פילים תמיד ישנים בעמידה, ולפעמים נשענים רק על עץ. אבל הוא לא היה ישנוני כלל. לכן פתח קודם את עינו האחת והציץ, ואחר כך פתח גם את השניה. ואז התחיל לשחק עם השמשייה שלו. זו הייתה שמשייה מצחיקה, עשויה מענף עם גוש עלים גדול עליו. יומבי הקטן חשב שהיא באמת יפה מאוד. הוא החזיק אותה מעל ראשו וצעד סביב העץ, כדי שגם חיות אחרות

"אני החיה היפה ביותר בכל היער הזה" צעק יומבי הקטן.

"לא, זה אני היפה ביותר" ענה ויגלי

"אני אהיה החיה החזקה ביותר כאן ואקח ממך את המטריה שלך" צעק יומבי הקטן.

"אבל לא תוכל לתפוס אותי" קרא ויגלי ורץ, מהר כמה שרק יכול היה לתוך עובי היער. ויומבי הקטן התחיל לרוץ אחריו, מהר ועוד יותר מהר.

טוקינו הזקן עף מעל ראשיהם. "רוץ מהר יומבי

הקטן. תוכל לתפוס אותו" הוא צעק. ויומבי הקטן כמעט ותפס את ויגלי, אך זה עלה על עץ גבוה.

יומבי הקטן עמד תחת העץ וחיכה שויגלי ירד.

אחרי זמן קצר נמס לויגלי לשבת על העץ. הוא זרק את השמשייה שלו. "קח אותה אם אתה רוצה.

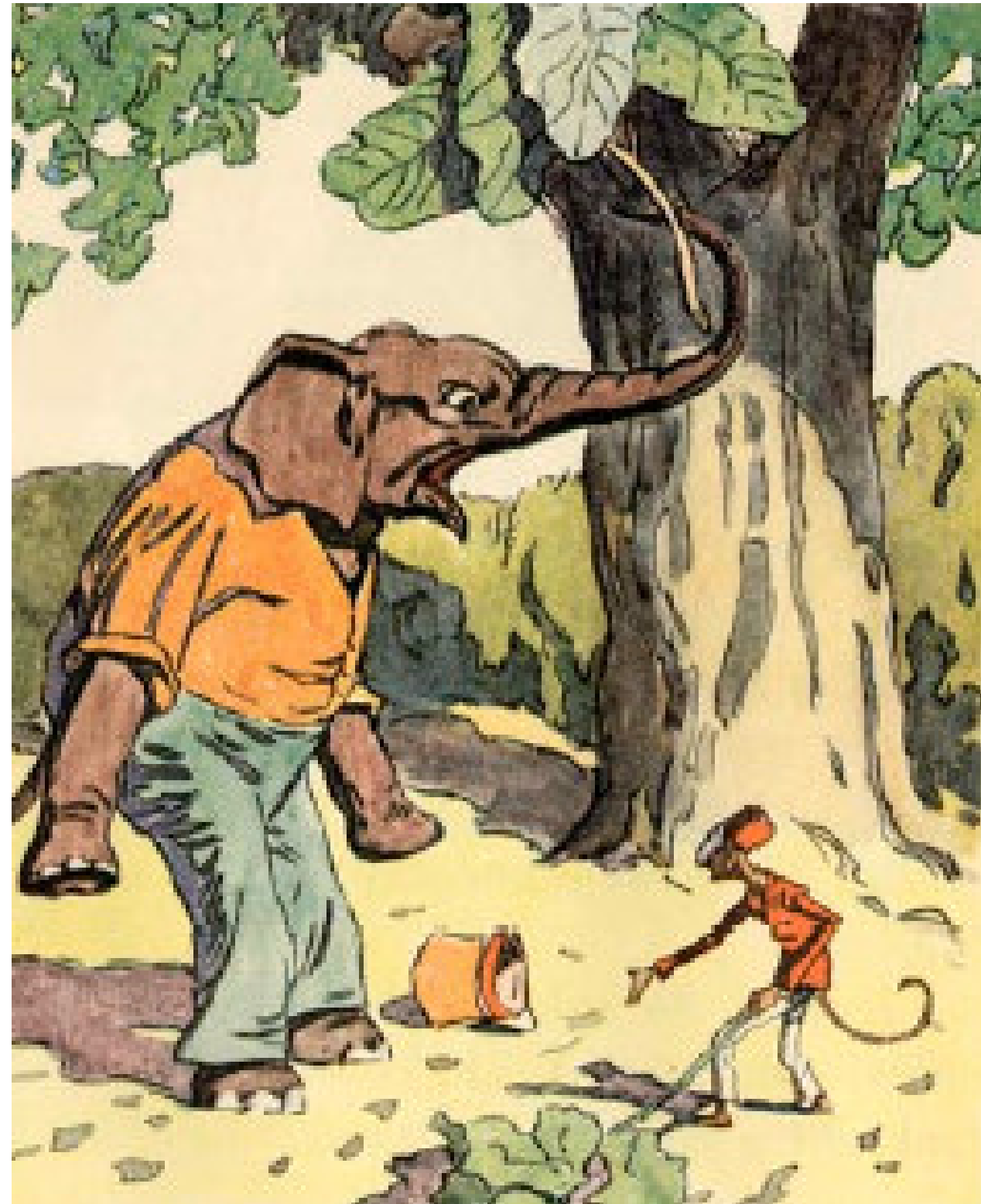
אוכל להשיג אחרות, כמה שרק ארצה" אמר.

"גם אני לא רוצה אותה" ענה יומבי הקטן "גם אני יכול להשיג אחרות."

"אז על מה אנחנו בעצם רבים?" שאל ויגלי.

"אני בוודאי לא יודע" ענה יומבי הקטן.

"גם אני לא יודע" אמר ויגלי.

ויגלי הקטן פחד אף הוא. "גם אני חושש כך" הוא לחש "אבל אני אטפס על עץ ואסתכל האם אפשר לראות אותו בסביבה."
הוא עלה גבוה, על הענף העליון של העץ ופתאום התחיל לצעוק "רוץ יומבי. אני רואה שהוא בא הנה!"
יומבי הקטן לא ידע לאיזה כוון ללכת והתחיל לרוץ

ישר לפניו. הוא רץ ורץ ולא הביט כלל אחורה. גם ויגלי המפוחד לא ידע מה לעשות. הוא התחיל

"אנחנו סתם טיפשים" נהם יומבי הקטן.
"אכן כך" הסכים ויגלי וירד מהעץ.
יומבי הקטן הביט סביב. "בוא נחזור" אמר "אבא ואמא אמרו לי להישאר ליד העץ ולא להיכנס לתוך עובי ביער." הם הביטו סביב. הסתכלו הנה והנה אך לא ידעו לאיזה כוון ללכת.
"אבוי, אני חושש שתעינו" אמר בסוף יומבי הקטן והתחיל לבכות. הוא היה בסך הכל רק פילון קטן ועוד אף פעם לא תעה ביער. "עכשיו חד-שין הזקן, הטיגריס בעל הפסים, ישיג אותי ויאכל אותי לארוחת ערב" והוא המשיך לבכות.

וטוקינו הזקן עף לכוון בו עבדו אבא ואמא של יומבי הקטן.

חד-שין הזקן המשיך לרוץ. קופים קטנים קטפו אגוזי קוקוס וזרקו אותם על חד-שין הזקן, אך הוא לא שם לב לכך. הוא רק נהם חזק יותר.

"הנה אני בא חזק ומוכן לטרף את הפילון הקטן."

ואז אגוז אחד פגע בראשו ושני הכה ישר בקצה אפו. הוא נהם כה חזק שבכל יער-עד אפשר היה לשמוע אותו, אך עצר לרגע כדי לגרד את אפו. "אחרי שאטרוף את הפיל הקטן אוכל את כל

לקרוא לחיות אחרות שביער "בוא לעזרה. חד-שין, הטיגריס הזקן רוצה לטרוף את יומבי הקטן." כל הקופים שבסביבה התחילו לצעוק גם הם "חד-שין הזקן, אל תטרוף את יומבי הקטן", אך חד-שין הזקן לא שם לב עליהם. הוא רק נהם ונהם. חיות אחרות ברחו מפניו מהר. הן פחדו מאוד ממנו. עיניו המרושעות נראו כמו כדורי אש. הוא נהם בקול כזה שויגלי כמעט ונפל מצמרת העץ.

"הנה אני בא חזק ומוכן

לטרף את הפילון הקטן."

וכשיומבי הקטן שמע אותו, הוא רץ מהר יותר מאשר רץ אי פעם בחייו!

טוקינו הזקן התעורר מתנומת הצהריים שלו והתבונן במהומה. הוא התעופף מעל חד-שין הזקן וצעק "חד-שין, שלא תעז לגעת ביומבי הקטן!" אך חד-שין הזקן לא שם לב עליו.

ויגלי קרא לטוקינו הזקן "עוף אתה להורים של יומבי וספר להם שחד-שין הזקן רוצה לטרוף את בנם הקטן. עוף מהר כמה שרק תוכל ואני מבטיח לך לא למשוך יותר נוצות מזנבך."

הקופים שביער" הוא צעק, והתחיל שוב לרוץ אחרי יומבי הקטן.

ויומבי הקטן המסכן רץ מהר "וי" חשב "אילו רק שמעתי בקול אמא ונשארתי תחת העץ כדי לנוח. אם הטיגריס לא ישיג אותי הפעם, אשמע תמיד למה שאומרים לי ההורים."

הוא הביט אחורה מעל כתפו. הטיגריס רץ אחריו דרך העשבים הגבוהים.

"וי לוי! וי לוי!" בכה יומבי הקטן תוך כדי ריצה.

בדיוק אז עברה שם ביזזי, דבורת עץ גדולה.

"הטיגריס הזה שוב מתפרע" חשבה "אולי אעקוץ אותו בעין" והיא עפה לחד-שין הזקן ועקצה את עינו השמאלית.

וי! כמה שהתרגז חד-שין הזקן. הוא עצר כדי

לשפשף את עינו ולא יכול היה לפתוח אותה. הוא בקושי ראה לאן לרוץ.

אבל יומבי הקטן לא עצר לרגע. הוא רץ ורץ ולא נח אפילו כדי לנשום. הוא יצא מבין העצים ופתאום

ראה בפניו את הנהר שבו ההורים לימדו אותו

לשחות. הוא רץ לאורך הגדה וניכנס למים במקום

העמוק ביותר. הוא שחה עמוק ועמוק יותר עד שכל גופו וראשו כוסו במים. רק קצה החדק שלו בלט קצת החוצה, כדי שיוכל לנשום. זה נראה כמו בועת אוויר על פני המים ואף אחד לא יכול היה לנחש שפיל מוסתר שם בפנים.

ובדיוק אז הגיע הטיגריס בריצה מהירה.

"הנה אני בא חזק ומוכן

לטרף את הפילון הקטן" הוא קרא.

הוא הביט סביב ולא ראה את יומבי הקטן. הוא

חיפש וחיפש. איפה הוא יכול להיות? הוא הסתכל

בכל הכוונים. הוא הסתכל קדימה, הוא הסתכל

אחורה, הוא הביט מאחורי העצים, הוא אפילו

הסתכל על פני הנהר אך לא ראה את קצה החדק

של יומבי הקטן. הוא התחיל לרוץ במעגל כל כך

מהר שנראה כמו סביבון צהוב בעל פסים. הוא היה

כל כך מרוגז שלא ידע מה לעשות. והוא היה גם

רעב מאוד. עוד לא הספיק לאכול את ארוחת

הבוקר שלו ועכשיו לא יכול היה למצוא את ארוחת

הצהריים שקיווה לאכול. לא פלא שכעס.

העין, שם עקצה לו דבורת העץ, כאבה אותו מאוד.
האף, בו פגע אגוז קוקוס, כאב לו גם כן. ובמיוחד
כאבה לו הבטן הריקה, כי לא יכול היה לטרוף את
הפיל הקטן.

הוא רקע ברגליו וקרא בקול רם
"הנה אני בא חזק ומוכן
לטרף את הפילון הקטן".

"באמת?" נשמע פתאום קול מאחוריו.
"מי אמר שיטרוף את הפילון?" רעם קול אחר.
מהיער יצאו אבא ואמא הפילים. "אינני חושבת
שתטרוף פיל קטן היום" אמרה אמא פיל.
ואכן, חד-שין הזקן אהב לאכול פילים קטנים, אבל
פחד מאוד מפילים גדולים. הוא התחיל להביט
סביב היכן למצוא מקום מסתור.
"אני בטוח שלא תטרוף פיל קטן, לא היום ולא ביום
אחר" נהם אבא פיל, ותוך רגע דרך על חד-שין
הזקן והפך אותו לשטיח יפה, שטיח טיגריס בעל
פסים.

ואז הם התחילו לחפש את בנם יומבי הקטן. אך
כמובן לא יכלו למצוא אותו.

טוקינו הזקן ישב בעץ וקשקש כל הזמן למי שהיה
זמן להקשיב "אני אמרתי להם! אני אמרתי להם!
אמרתי להם לבוא מהר כמה שרק יכולים!" "ואני
לא אמשוך יותר נוצות מהזנב שלך. תודה לך
טוקינו הזקן" אמר יומבי הקטן "לא אתגרה בך
יותר."

"אני חושב שמגיע ליומבי הקטן קצת מכות על
הישבן" אמר אבא פיל. "לא הפעם" ענתה אמא פיל

"אני חושבת שהיום הוא קיבל שיעור טוב ויזכור
אותו הרבה זמן."
"באמת כך" אמר יומבי הקטן כשהוא לוקח את עורו
היפה של הטיגריס, כדי לשים אותו על כתפיו
בלילות קרים.

"אני חושבת שהוא מסתתר תחת פני המים" אמרה
אמו "איזה ילד נבון הוא שחשב על כך."
"אשחה לשם ואראה" אמר אבא פיל ושחה למקום
העמוק ביותר בנהר. שם הוא ראה את קצה חדקו
של יומבי הקטן. הוא נגע בו בעדינות בראשו "צא
עכשיו! הכל כבר בטוח" אמר.

יומבי הקטן היה כבר עייף מאוד כי קשה היה לו
להחזיק כל הזמן את קצה של החדק מעל פני
המים, ומאוד שמח כששמע את קולו של אבא. כל
החיות הקטנות של היער באו לגדת הנהר כדי
לראות איך יומבי הקטן שוחה לחוף יחד עם אבא.
ויגלי וכל הקופים הקטנים רקדו סביבו ושמחו
לראותו שלם ובריא.